

K Ü P E Ş T E

K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

BAŞLARKEN

K Ü P E Ş T E

Kaleme ve Kitaba Tutunanlara

İnsan, küçük bir dünyayı taşır bünyesinde. O gizemli âlem yaratıldığı vakit bir damla suyken yolculuğu bir avuç toprakla biter. Ne çok an, imtihan, değişim, dönüşüm sığdırır farkında olmadan. Emekler, ayakta durmayı öğrenir. İlk başarısını adım attığı gün gösterir. Ne büyük mutluluktur ayakta durabilen için. Kalan ömründe hep bu mutluluğun benzerlerini yaşamayı diler. Zordur zira “hayat”. Bir dönemden başka birine evrilirken büyür, gelişir, olgunlaşır. Bazen de kaybeder, yenik düşer, yorulur.

Yaşananların yekûnüne bakıldığında anne karnına düştüğünden, son istirahatgâhının koynuna bırakıldığı âna kadar değişir insanlık. Her ne kadar beşeri odak noktasına alsam da bu her canlı, hatta her nesne için de geçerli değil midir? İçtiğimiz çay, yemek yediğimiz tabak, kitaplar, yazılar, hayaller... Bütün bunları seyrederken aslında mühim olan bu değişimlere nasıl tepki verdiğimizdir kanaatimce. Sanıldığı gibi kötü değildir bu dönüşümler.

Küpeşte dergi aralık sayısında “değişim” konusunu mercek altına almaya çalıştık. Şu satırları yazarken bile ne çok şey değişti hayatta: Filistin’de kan akmaya devam ediyor. Ülkemizde on iki tane evladımızın dünyası değişti. Şehitlik mâkâmına erdi. Değişmeyen bir şey varsa o da umudumuz. Bir gün, buradan güzel haberleri paylaşacağımıza dair duamız bâki. Ocak sayımızda buluşana dek hayatta anlamlı ve güzel değişimleri yaşamanızı temenni ediyoruz. Vesselam.

Hanife Artar Yalçın

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hanife Artar Yalçın

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU

Reyhan Karakabak Yılmaz

EDİTÖRLER

Demet Yıldız

Reyhan Karakabak Yılmaz

Esmâ Beyza Güleç

Hanife Artar Yalçın

YAZARLAR

Esmâ Beyza Güleç

Demet Yıldız

Nazife Yalçın Selçuk

Hanife Artar Yalçın

Sultan Babalık Gümüş

Yusuf Kerem Aslan

Ezgi Ateş Toprak

MİSAFİR YAZARLAR

Rıfat Zengin

Emine Ölçer

GRAFİK VE MİZANPAJ

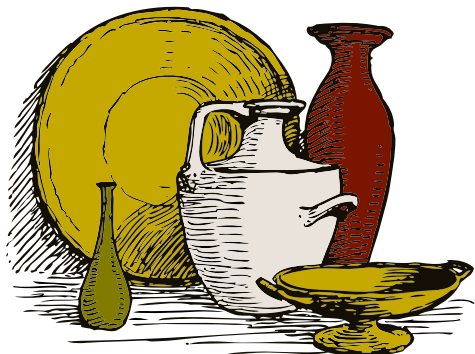
Fatma Zehra Boyalı

Fatma Nur Özdemir

SOSYAL MEDYA

Hanife Artar Yalçın

Serpil Özlem Uçar

Dergimizde yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlara aittir.

DÖNME DOLAP

NAZİFE YALÇIN SELÇUK

Önceden söyleselerdi bu kadar değişeceğimi
Yok, hayır kabul etmezdim.
Öyle bir geldin ki
Kabul etmeyeceğim her şeye eyvallah dedim
Böyleymiş demek
İçimde sen olunca anladım
Aslında bir cana değil
Değişmelere gebe kalındığını...

ÖZGÜRLÜK

EMİNE ÖLÇER

Kanatlanıp uçasım var kuşlar gibi delice.
Bulutlara daha yakın özgürlüğün habercisi gibi
ya küme küme ya da yapayalnız.
Rengini bilmiyorum özgürlüğün, belki uçmaktı,
dans etmekti, asık suratlı bir bulut
yahut ışıltıyı bağına basan göğün maviliği idi.
Ben buradayım diyen kızılığıyla uğurlanmaya hazır güneştir belki.
Gün sessiz gün yorgun rüzgâr ise çok sersemdi
ama bu özgürlüğün esareti değildi.
Solgun bir ses, ağlayan duman...
Berrak bir kahkahaydı kuşların kanatlarındaki özgürlüğün rengi.

CEHENNEMİN GÖLGESİNDEN CENNETİN GÖLGESİNE

ESMA BEYZA GÜLEÇ

“Derviş, sıkıntıyla “Yolumuz hayrolsun!” dedi arkadaşına. Tepelerindeki kızgın güneş ayaklarının altındaki kumlarla birlik olmuş, sırlıklam ter içinde bırakmıştı ikisini. Daha dün Hattat’ın şehrinde kestane ağaçlarının kapladığı serin yamaçlarda gezinirken bugün kendilerini çölün ortasında bulmuşlardı. Dervişlikte asıl keramet an içinde mekânın değişmesi değil onun getirdiği sıkıntıya sabretmektir. Bunu bildikleri için eziyetli geçen yolculuğa “of,” demeden devam ediyorlardı. Nihayet ufukta vahaya benzer bir yeşillik ve dalgalanan sıcaklığın ardında bir küçük göl belirdi. “Dervişcan, inşallah serap değildir. Benim gördüğümü sen de görüyor musun?” diye ileriye işaret etti Zu. Gösterdiği tarafa bakan Ze’nin adımlarına bir güç kuvvet geldi. Az sonra yüzleri peçeli, harmanîlerinin altından kılıçları görünen atlılar etraflarını sarıverdi. Misafirperver olmalarını ümit ederek kendilerini almalarına itiraz etmediler. Zorla götürülmek denmezdi buna çünkü atlılar bilmeden dervişlerin aradıkları kişiye götürüyorlardı onları. Vahaya yaklaştıklarında buranın surların içine yapılmış kervansarayı ve irili ufaklı binalarıyla bir kaleye benzediğini gördüler. Soluklanmalarına fırsat kalmadı. Paha biçilmez ipek halıların, çölün kumlarından daha değersizmiş gibi oraya buraya serildiği genişçe bir salona buyur edildiler. Karşılarındaki sedef kakmalı sedirde; acem işi nakışlı minderler, sırmalı örtüler üzerine bağdaş kurmuş kollarını iki yana yaslamış oturan adamla göz göze geldiler.

Arkasındaki duvarı kaplayan aslan postu, her iki yanında fildişinden, oymalarla bezeli sütunlarda parlayan meşaleler, salondaki her eşya adamın heybetini artırmak için yerleştirilmiş gibiydi. Dervişler bu gizemli heybetin eşyalardan ötürü olmadığını daha sonraları anlayacaklardı.

“Hoş geldiniz dervişler, sizin gibi zahitleri ilk defa konuk edeceğiz. Bize şeref veriniz. Nereden gelir nereye gidersiniz?” dedi gür sesiyle. “Hattat’ın şehirden geliriz,” diye cevapladı Ze. “Duydum oranın methini, ‘Cennetin yeryüzündeki gölgesi’ diye anılan şehirden benim çölüme -Cehennemin yeryüzündeki gölgesi’ne- nasıl yolunuz düştü! Bilesiniz ki burayı sağ salim geçebilmek için mekanımızda konaklamaya ihtiyaç vardır. Sonra en kısa yoldan sizi gitmek istediğiniz yere götürürüz. Ama sahip olduğunuzun yarısını da alırız. Bizim rehberliğimiz olmadan bir gecede değişen kum dağlarının arasında yolunuzu bulup çıkamazsınız buradan,” dedi.

“Dervişlik yolunun yolcusuyuz biz, bildiklerimizden başka sahip olduğumuz dünya malı yoktur. İstersen onları öğretiriz,” Adamın yüzü durgunlaştı. Sakalını sıvazladı. “Bu dünyanın geçer akçesinin ilim değil güç olduğunu öğrendiğimden beri, ilimden uzağım ben. O yüzden heybenizde ne var bir daha yoklayın. Buraya gelen herkes kendi yanında nesi varsa yarısını verir. İster bir sandık dolusu altını olsun ister üç beş akçe.

Bu çöl insana canının sağ kurtulması karşılığında malının yarısından vazgeçmeyi öğretir, “dedi.

Zu ve Ze adamı dinlediler. Biz doğru kişiye mi geldik, der gibi birbirlerine baktılar. Halbuki ne ümitlerle gelmişlerdi. Ze elini heybesine attı, kararmış demirden büyük halkalı bir anahtar çıkardı. “Sana verebileceğimiz sadece budur,” dedi. Anahtarı görür görmez adamın yüzü öfkeden karardı. Sanki hafızasında hatırlamamak üzere kilitlediği kötü anılarının kapısı açılmıştı. Hışımla ayağa kalktı üstlerine yürüdü. “Bu zaten benim! Benim olanı hangi cüretle alırsınız bir de bana vermeye kalkarsınız,” diye kükredi. Dervişler sükûnetle cevap verdiler. “Bize emanet edildi, sana getirdik.” Adam ne söylediklerini dinlemeden “Götürün bunları taş zindana!” diye emretti adamlarına. “O uğursuz anahtarı da yanlarına verin,” diye haykırdı. Dervişler yaka paça getirilip kapısı penceresi olmayan taş bir mahzene atıldılar. Üstlerindeki girişi örten ağır kayayı sürükleyip kapattıklarında karanlığa gömüldü iki derviş. Bir hayli hayal kırıklığına uğramışlardı. Aralarında konuşup başlarına geleni anlamaya çalıştılar. Ne kadar vakit geçtiğini bilemiyorlardı. “Çölün ortasında zindana hapsoldük. Çöl rüzgarının ıslığı da duyulmaz oldu. Canlı canlı kumlara gömülüyoruz.” Ze cevap vermedi arkadaşına. Tavandaki küçük aralıktan sızan ay ışığı gümüşî rengiyle kör karanlığı yardı. Zemindeki başka bir aralıktan kaybolup gitti. “Gördün mü derviş. Gecenin bir vakti gelen ay ışığı bile bizimle durmaz, terk edip gider yerin derinliğine. Buraya kadarmış ömrümüz demek. ‘İnnâ lillah ve innâ ileyhi râciûn.’ Ölümü karşılamaya hazır bekleyen Zu’nun sessizliğini, Ze’nin kahkahası dağıtıverdi.

“Hay o sözleri söyletene binlerce şükür! Tabii ya! Saatlerdir nasıl akıl edemedik bunu. Davran Dervişcan, kurtuluyoruz. Anahtar nerede? Kaybetmedik inşallah!”

“Kaybetmedik de ne işe yarayacak penceresiz kapısız yerde anahtar? ”Ze çoktan ay ışığının zeminde kaybolduğu yerin üzerindeki toprağı etrafa savurmaya başlamıştı. “Yardım et kardeş. Çıkış kapısı her zaman duvarda olmaz. Ay ışığının gösterdiği yerdedir belki.” İki birden kalan son kuvvetleriyle yerde bir kapı halkası bir menteşe aramaya başladılar. Sonunda kazıdıkları yerde anahtar girecek bir delik buldular. Ze elleri titreyerek anahtarı kilide soktu ve çevirdi. Boşluğa dökülen kum tanelerinin çıtırtısı duyuldu. Anahtar önce biraz zorlanarak sağa doğru çevrildi hiçbir açılma belirtisi yoktu. Ze “Dönmüyor anahtar,” diye hayıflandı “Yanıldık mı acaba?”

“Vazgeçme, böyle bir girişin kilidi kolayca çevirip açılacak kadar basit olacak değil ya!” Anahtarı aldı. Önce sağa çevirdi sonra biraz geri çekip tam tersine iki kez daha döndürdü. Yine bir şey olmadı. Ağır kalıstan yapılma zemin öylece kıpırdamadan duruyordu. “Tam karşısında bir kilit daha olmalı ortadan iki kanatlı bu kapı” dedi Zu. Karanlığın gözleri işlevsiz bıraktığı bu zindanda parmakları görevi devralmıştı. El yordamıyla ikinci kilidi temizledikleri toprağın altından buldular. Önce sağa sonra iki kez sola çevirdiler. Nefeslerini tutarak beklediler. Bir zembereğin birden boşaldığı metalik ses duyuldu. Ardından üzerinde durdukları zemin iki yana kaymaya başladı. Dervişler bu defa açılan yerden paldır küldür aşağı düştüler.

Karanlık ve sessizliğin içinde çok tanıdık bir koku duyuldu. Deri ve kağıt kokusu. Etrafı yoklayıp düştükleri basamakların sonuna indiler. Görmek için ışığın ne büyük nimet olduğu bir an akıllarından çıkmadan nerede olduklarını anlamaya çalıştılar. Dokunduğu şeyin bir mum ve kibrit olduğunu anlayınca duyduğu sevinci yıllar sonra bile unutmuyacaktı. Mum ortalığı aydınlattı. Burası deri ciltli el yazmalarıyla, rulo yapılmış derilere, işli harita ve çizimlerle dolu bir kütüphaneydi. “Bir hazinenin üzerindeymişiz meğer,” dedi. Her biri nadir ve kıymetli yazmalardan oluşan kitapları incelerken. Duvarları kitapla kaplı geniş odanın ucunda yine bir kapı çıktı karşılarına. Kapının ardındaki uzun dehlizden yukarı doğru yürüdüler ve üçüncü kapıya geldiler. Son olmasını umarak o kapıyı da açtılar. Perde gibi önlerine gerilen aslan postunu kenara çekip adım attıklarında kendilerini anahtar verdikleri salonda buldular. Bu defa gür sesli adam karşılarında el pençe divan durmuş saygıyla onları beklemekteydi. “Tekrar hoş geldiniz dervişlerim, ama beklediğimden geç geldiniz. Beni çocukken korku dağından kurtardığınızdan beri size tekrar rastlayacağım günü hayal etmişim hep. Bugüne kısmetmiş,” deyip ikisinin ellerine sarıldı. “Zu gülümsedi “Hatırladın nihayet bizi,” deyip kucakladı. Ze, hem zindana atılmaktan hem de karanlıkta merdivenlerden düşmekten sızım sızım sızlayan kemiklerini ovarken “İlk gördüğünde hatırlasaydın da bu eziyet çekmeseydik olmaz mıydı?” diye homurdandı. “Mecburdum, sebebini anlattığımda bana hak verirsiniz. Şimdi hem karnımızı doyuralım hem de benden ne istediğinizi öğreneyim.” Yıllar öncesine gidip çocuklarla o dağda başlayan yolculuklarını hatırladı dervişler, duygulandılar.

KÜPESTE

Zu gözleri dolu dolu adama baktı. “Hangimizi seçmiştin peki?” dedi. Adam muzipçe gülümsedi “Söylemem, siz tahmin edin.” Ze yine homurdandı. “Hay Ya Rabbim, her çocuğumuzla karşılaşmamızda aynı şeyi duyuyoruz. Söylesene Dervişcan, biz bunlara o vakitler tembih mi ettik bir dahaki karşılaşmamızda bizi mutlaka meraklandırın diye.” Gülüştüler, Adam tekrar ikisinin de ellerini öptü, sarıldı. Açlığını susuzluğunu unutan dervişler anlatmaya başladılar. “Bizimle birlikte gelmelisin, Hattat’ın şehrinde sana ihtiyacımız var.” “Hattat’ın şehri cennetten bir parçadır. Orada yaşamaya can atar insanlar. Yiyecek bol, ticaret iyi, kazançları güzel. Hattat etrafındaki emirlerle öyle anlaşmalar yapmış ki kimse oraya saldırmaz. Mutlu mesut yaşayıp gidiyorlar işte. Benim gibi birine ne ihtiyaçları var?” “Şimdilik her şey yolunda görünse de okumak, öğrenmek ihmal edilmiş. On seneye kalmaz ilimsiz kazanç, bilgiye rağbetsiz hayat, insanları rehavete alıştıtır. Her şeyi boşlayıp sermayelerini tüketirler. Çocukları, gençleri içine düştükleri boşluktan kurtaracak bir değişim gerekli. Şehre bir ilim yuvası lazım. Bunu kuracak kişi sensin. Üstelik hattat yaşlandı, ondan sonra yerine geçecek senin gibi biri olmalı.” “Dervişlerim emriniz başım üstüne, hazırlanıp yola düşeriz. Ben her değişimimde dervişlerle sınıandım. İlkinde sizin sayenizde ömrüm ilimle, hayırla; doldu, bereketlendi. İkincisi çok çetin bir sınavdı. Ben bambaşka bir ben oldum. Adımın duyulmasının bile korku rüzgarları estirdiği muktedir bir güç, kudret elde ettim. İlim defterimi kapattım. Şimdi siz bana yine değişim fırsatı sunuyorsunuz. Sonsuz şükürler olsun, işlerimiz hayrolsun!”

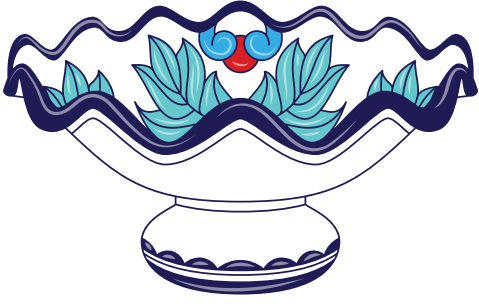

DEĞİŞİMLERİN KRALIÇESİ

HANİFE ARTAR YALÇIN

Rahmetli babam, bahçede uğraşmayı çok severdi. Tabiri caizse yenilenirdi taşı, toprağı elledikçe. Sihirli bir değnek dokunmuş zannederdiniz tozlu, çamurlu ellerini görünce. Hem bedeni hem ruhu arınırdı çiçeklerin arasında. O, bu dünyadan terk-i diyar etti. Ama bahçesi ve çiçekleri bize yadigâr kaldı. Derginin dosya konusuna uygun ne yazabilirim, diye düşünürken zihnimde aniden bir görüntü belirdi: Yazın köyde topladığım sedef çiçekleri. Tohumundan başlayıp muhteşem çiçeklerini elinize aldığınız âna kadar geçirdiği değişimle kendisine hayran bırakan bir bitki. Bizim bahçede hüdayinabit arz-ı endâm etse de aslında ilkbaharda tohumları ekilmek suretiyle yetişiyor. İlk yaşında yeşil yaprak verirken, bir sonraki yıl muhteşemliğini gözler önüne seriyor. Önce fuşyaya çalan pembe renkte, kalp şeklinde çiçekler açıyor. Akşam, gün bitiminden sonra kokusunu yayıyor etrafa. Birkaç hafta sonra, sonbahara yakın o canlı rengi kuruyup yerini sedef renginde ve görünümünde bir güzelliğe bırakıyor. Çiçek açıp tohum vererek ölen bir canlı diyebiliriz. Bilimsel adı Lunaria; halk arasında sadâkat çiçeği. İsmiyle müsemma gerçekten. Biri gitse de geride yüzlercesini bırakıyor. Canından olmaya râzı, sedefliğini ve sadâkatini göstermek için. Bu sebeple değişimlerin kraliçesi kanaatimce. Vazodaki hâlini, tohumlarını ve verdiği renkli çiçeklerini görenler inanmıyor yaşanan bu değişime. İnsan, aslında değişimin, dönüşümün çok da korkulacak bir durum olmadığına şahit oluyor. Değişim bazen olgunlaşmanın, tefekkür etmenin, rıza göstermenin de emsali oluyor uzun vâdede.

MARTI

RIFAT ZENGİN

Arofizmalar, oldum olası beni etkilemiştir. “Değişmeyen tek şey, değişimin kendisidir.” “Bir şeyler değiştirmek isteyen insan önce kendinden başlamalıdır.” “Sen değiştiğinde, talihin de değişir. “Bugün küçük bir değişim, muazzam farkta bir yarına neden olur.” Bu aforizmalardan sonuncusunu söyleyen Richard Bach. Sözü duyduğumda aklıma kendisinin Martı adlı kitabı geldi. “text” yani metin Batılılarda “örgü” olarak kullanılan bir kelimedir. Değişim kelimesi... Onun çağrıştırdığı aforizma... Richard Bach... Martı... Örgü zihnimde oluştu. Hemen yazarın hayatını okudum. Değişik bir yaşamı yoktu. Peki neden bu sözü söylemiş olsun? Kitabıyla ilgiliydi elbet. Martı adlı eser, yeknesak bir yaşam döngüsünde yaşamına devam eden martıların öyküsünü anlatıyordu. Monoton bir yaşam döngüsüne meydan okuyansa kahraman bir Martı. O diğer hemcinsleri gibi solucanavlamak, uyumak ve dinlenmek için bu yaşama gelmediğini düşünüyordu. Onun içindeki meydan okuma evvela kendisine sonra tüm yaşamaydı. Kitabın bir bölümünde şöyle ifadeler yer alır: “Martıların çoğu, karınlarını doyurmak için gerekli olandan fazlasını öğrenmeye çabalamazlar. Uçuşun tek anlamı vardır onlar için: Yiyeceğe ulaşıp kıyıya dönmek. Onların amacı uçuş değil, karın doyurmaktır. Ama Martı Jonathan Livingston için önemli olan yemek değil, uçmaktı. O, her şeyin ötesinde uçmaya gönül vermişti.” Martı kitabı değişimin kıvılcımını yakmanın hiç de kolay olmadığını da bizlere anlatır. Diğer martıların sonsuz karşı çıkışları, reddedişleri, kahraman martıyı dışlamaları... Zihnimdeki örgü devam ederken yeni bir sözcük daha eklemelendi: Değişimi reddediş. Bunu niçin yapar topluluklar? Acaba değişimden korktukları için mi? Yoksa bilmedikleri bir alanda ilerlemenin imkansızlığı mı? Tarihin tüm devirlerinde değişimleri ve değişimlere direnenleri okuduk. Yazar bu kitabında esasen tüm insanlığın yüzyıllar boyunca yaşadığı iki karşıt kavramı ele almış. Toplulukları oluşturan bireyler olduğuna göre insan neden değişime direnir? Neden rutinlerini bozmak istemez? Konfor alanının dışına çıkmak onda ne gibi olumsuzluklar doğurur? Tüm bu soruların cevabını verebilecek bir kişi vardır. O da kişinin kendisidir. Değişimi başlatan yalnızca insanın kendisidir ve her değişim kişiye özgüdür. Değişim içten dışa yayılan bir olgudur.

DEĞİŞİM

SULTAN GÜMÜŞ

Değişim deyince aklımıza; mekân, dış görünüş belki de kültürel değerler gibi değişimler geliyor. Değişim, bana göre önce insanın kendisi ile başlamalı. Bazı insanlar vardır kendisine aşırı önem vererek bencilleşirken, bazıları ise çok ince düşünmekten hayatı omuzlarına yük edinir. İkisinin ortasında olabilmek lazım. Bir taraf gerçeklerin üstünü örtüp kendi doğruları ile bencilikten uzak durur. Diğer tarafsa fazla detaya inerek aslında olmayanı çağırıp her günü eziyet haline getirir. Bunun yerine empati kurarak, aşırılıktan uzak olması gerekeni ele alarak yaşamalı. Yaradan'ın tabiatta bize sunduğu mucizeleri; bugünlük değil, gelecek nesiller için de yaşam alanı olacağını düşünerek kullanmalı. “Aman ne olacak canım, nasılsa ben etkilenmiyorum!” düşüncesi, bencilliğe iter insanı. Bir de ince eleyip sık dokuyanlar kısmı var. “Aman eyvah! Ona da zarar verdim, ya bunu yaptığım için her şey kötüye giderse gibi,” düşüncelere sahip olan. Kendimizi silkelemeliyiz. Ağzımızdan çıkan her sözden, kelimeden tutun da bedenen yaptığımız her davranışta mutlaka önce kendimizi sorgulamalıyız. Karşımızdakini eleştirmeden önce yapılan davranışın bir benzerini kendimizin de yaptığını düşünerek ya da ileride belki “Benim de başıma gelebilir,” düşüncesi ile adım atmamız. Bu davranışları huy haline getirirsek inanıyorum ki daha mutlu olacağız. Saygı duyulmak istiyorsak saygı duymalıyız. Kime? Kendimize. Olumsuz düşüncelere maruz kalmak istemiyorsak o olumsuz düşünceleri düşünmeyelim ki korkak gibi kaçıp durmak zorunda kalmayalım. Ben düşüncelerimizin hayatımızı önemli ölçüde etkilediğini düşünüyorum. Tek başına değil belki ama kesinlikle etkisi yüksek. Başkaları için giyinme, alışveriş yaptığımız mağazadan tut da kullandığımız markaya, içtiğimiz suya kadar kimse için değil yalnızca kendimiz için kullanmalıyız. Bizi mutsuz kılan konulardan birisi bununla alakalıdır. Hayatı kendimiz için yaşamamak... Tarih boyu, değişim içinde ayak uydurmak için çabalarken yeterince yorgun düşüyoruz. Peki süreci neden daha da zorlaştırıyoruz ki hayatın tadını çıkararak doyasıya yaşamak varken? Kısacık ömrümüzde bizi biz yapan değerlere önem vermeliyiz. Bisiklete binmek gibidir hayat. Binerken belli bir tempoda olmak gerekir. Durursak devriliriz. Aşırı hızlı gidersek yine devriliriz. Her şey dozunda olursa yol almak da güzelleşir. Hayat da böyle değil midir? Hepimizin hayatta farklı yolları vardır. Başarılı olmak, iyi ilişkiler kurmak akabinde mutlu olmak isteriz. O zaman önce kendi değerimizi bilmeliyiz. Kendimizi kabul etmeliyiz. Belki başlangıçta zor gelecek ama tadını alınca asla bırakmak istemeyeceğiz.

KONUŞAN FOTOĞRAFLAR

EZGİ ATEŞ TOPRAK

Yaz serinliğinin bütün evi sardığı bir akşamüstü, Fatih çalışma odasına kapanmış; her gün olduğu gibi öğrencilerine bilgisayarda çevrim içi ders anlatıyordu. Kendi gibi iyi yazarlar yetiştirmek niyetiyle dur durak bilmeden çabılıyor, yazarlık konusunda destek isteyenlerin ellerinden tutmaya gayret ediyordu. Arkadaşlarının arasında çalışkanlığıyla bilinen Fatih, övünmeyi pek sevmezdi ama henüz otuz beş yaşında olmasına rağmen yirmiden fazla kitabı vardı. Yazmaya meftun kalemi, yenileri için gün sayıyordu.

Kitap sayfalarının kokuları arasında ve kitaplık manzarası eşliğinde çalışmanın kıymetini çok iyi biliyordu. Gözü gibi bakıyordu her bir kitabına. Odanın üç duvarını kitaplarla çevirebilmek az şey değildi doğrusu. Yılların emeği ve birikimi vardı her bir rafta. Kimileri için servet paradan ibaretken Fatih için servet, içinde bulunduğu bu odaydı. Milyar dolarlar da verseler, bir kitabını satmaya kıyamazdı. Hepsinin ayrı bir anısı ve yaşanmışlığı varken nasıl gözden çıkarsındı?

Her güzel şeyin bir bedeli olduğu gibi, yıllarca kitap sayfaları arasında gezinen gözleri eski gücünü kaybetmiş, Fatih'i gözlük takmaya mecbur etmişti. Bir aralık bilgisayarının arkasında duran aynaya kaydı gözleri. Gözlüğünü ilk taktığı günü anımsadı. "Vay be gözlerim, yoruldu mu sonunda? Ama siz bana lazımsınız, daha okunacak çok kitap var raflarda!" demişti kendine gülümseyerek.

Saçlarının karasından bir çerçeve seçmişti. Yüzüne çok yakışan bu gözlük ona ayrı bir hava vermiş, belki daha olgun görünmesini sağlamıştı. Her hâliyle kendini seviyor ve kabulleniyordu. Barıştı kendiyi. Her sabah içindeki küçük Fatih'e "Merhaba!" demeyi unutmuyordu.

Dersi nihayet bitmek üzereydi. Birkaç yazma ödevi verdi öğrencilerine. Vedalaştılar. Haftaya görüşmek dileğiyle kapattı kamerasını, indirdi bilgisayarının ekranını. İç huzuruyla yanakları yayıldı, sandalyesinde gerinerek omuzlarını rahatlattı. Mutlu bir yorgunlukla sırada yapacağı bir iş olup olmadığını düşündü. "Bu akşam başka işim kalmadı hatırladığım kadarıyla. Kendimle baş başa kalabilirim," diye geçirdi içinden. Uzun zamandan beri içindeki küçük Fatih'i dinleyecek vakit bulamamıştı. Bu bulunmaz fırsatı iyi değerlendirmeliydi. Karşısındaki kitap raflarına kaydı gözleri. Mavi, yeşil, sarı... Rengarenk kapaklı milyon tane kitap... Küçük Fatih'e hitap edecek bir kitap bulabilecek miydi?

Yerinden doğruldu ve rafa ilerledi. Gözü bir noktaya takılıp kaldı. Bu kitabın varlığını bile unutmuştu. On yıl önceydi. Bir gün kapalı çarşı sahaflarını geziyordu. Başkaları internet kafe, oyun salonu, AVM gezmekten zevk alırken oralara kendini fazlasıyla yabancı hisseden Fatih; kitapların koynunda derinleşmeyi seviyordu.

Hiç kitap almasa bile o dükkânların kokusunu içine çekmek, dükkân sahipleriyle bir bardak sıcak çay içip sohbet etmek yüreğine esenlik veriyor, bu zarafetin tadını hiçbir yerde bulamıyordu.

Bu çarşıya her geldiğinde uğramadan gitmediği İhsan Amca'nın dükkânına girdi yine "Selamün Aleyküm," diyerek. Tonton yanaklı, güler yüzlü İhsan Amca sevgiyle "Ooo, ve aleyküm selam yeğenim," diyerek buyur etti onu. On dakikada on asırlık muhabbetlerini ettikten sonra Fatih tam kalkmak üzereyken durdurdu onu İhsan Amca.

"Dur oğlum, sana bir hediyem vardı."

Yerinden doğruldu ve kasanın bulunduğu tezgâha gitti. Alttaki bir raftan güzelce paketlediği hediyeyi alıp yerine döndü.

"Bugün yarın gelirsin diye bekliyordum. Geçen gün şahane bir eser geldi. Bu eserin kıymetini senden başkası kolay kolay bilemez diye sana vermek istedim. Malum, ben yaşlandım. Bugün varım, yarın yokum..."

"Allah gecinden versin İhsan Amca."

"Sabırlı ol oğlum. Kesme sözümü. Söz büyüğün, sus küçüğün."

Göz kırptı Fatih'e hafif bir tebessümle ve konuşmasına devam etti. "Ben bu dünyadan göçünce bu canım eser mahvolur buralarda. Benim haytalar da kıymetini bilmez. Senin ona gözün gibi bakacağını biliyorum. Hediyemi kabul edersen çok bahtiyar olurum."

"O nasıl söz İhsan Amca! Seni babam gibi severim. Hediyene beni layık görmen çok gururlandırdı beni. Allah senden razı olsun."

Kısa ama bir o kadar da derin kucaklaşmanın ardından helallik isteyerek ayrıldı Fatih o küçük dükkândan. Elinde sıkı sıkı tuttuğu hediye poşeti...

Uzanıp kitabı aldı eline. Sayfaları arasında göz gezdirdi. Aylardır okumadığı üstündeki tozdan ve yerini unutmasından belliydi. Hediyeyi ilk aldığı gün ve gece... Ve daha sonraki gecelerde... Aylarca elinden düşürmemişti. Ne çok not almıştı içine. Notlarını gören bu kitabın bir roman olduğunu sanırdı ama hayır. Aslında bir aile albümü denilebilirdi buna. Fotoğraflardan oluşan bir kitap yani. İhsan Amca aileye çok değer verirdi. Çekilen her bir kareye de... Doğumundan yaşlılığına kadar bir adamın hayatını anlatan siyah beyaz bir fotoğraf kitabı... Bu kitabın, İhsan Amca'nın eline nasıl geçtiğini bilmiyordu ama Fatih'e göre, kimsesiz kalan herkes gibi kitabın da yalnızlığını yaşayacağı bir huzurevi aradığı belliydi. Anlaşılan İhsan Amca da o huzuru kitaba sağlayabilecek yegâne kişinin Fatih olduğuna emindi.

Her birini dikkatle inceleyip fotoğraflarla ilgili hislerini, o anda kişilerin neler yaşamış, neler düşünmüş olabileceklerini not eder ve fotoğrafın altına iliştiyordu. Yaklaşık yarım saattir o notları okumaya daldığını fark etti. Son sayfaya gelmişti. Ayakta durmaktan yorulduğu için oturmaya karar verdi. Açık hâlde kitabı masaya koyup sandalyesine yerleşti. Kitabın heyecanından olsa gerek, gözlük camındaki, deminden beri fark etmediği bir leke ilişti gözüne. Gözlük temizleme mendiline bakındı. Masanın üstünde yoktu. Çekmeceye koymuş olabileceğini düşünerek eğilip masanın sağ alt kısmında duran ahşap çekmeceyi açtı. Ama o da ne? Mendili aramayı unutturan bir hayret ve şaşkınlık sardı odanın dört bir yanını.

Çekmece, kitabın son sayfasındaki son fotoğrafın aynısı vardı. Bu imkânsızdı. Hem kitaptakiler tak çıkar yapılamayacak şekilde sabitti ve de tekti. Bir eşi daha olmayan bir fotoğraf nasıl olur da çekmecesinde olurdu? Üstelik meyve bahçesinde çekilmiş olduğu belliydi. Adamın ayak ucunda yer alan elmanın aynısı vardı. Kanlı canlı bir elma...

Ne kadar anlam veremese de bu yaşadığına, şaşkınlığı çok uzun sürmedi. Çekmece, elmayla birlikte fotoğrafı da alıp masasının üstündeki albüme yöneldi. Sağ elinde elma, sol elinde fotoğraf, karşısında kitap... Gözleri üçü arasında mekik dokurken elinde bir sıcaklık hissetti. Elmanın ısı gittikçe artıyordu. Yanan elinin acısıyla elmayı fırlatacağı sırada, sadece masalarda olacağı zannedilen bir şey oldu. Elma bir anahtar gibi kitapta bir geçit açtı ve Fatih bir anda kendini kitaptaki son fotoğrafın içinde, meyve bahçesinde buluverdi.

Hayat burada da kitaptaki gibi siyah beyazdı. Renge alışan gözlerin renksizlikte bir şeyleri net görmesi zordu. İnsanların yüzlerini zor seçiyordu. Fatih duruma uyum sağlamaya çalışırken, etrafındaki herkes harıl harıl çalışıyordu. Hasat zamanıydı. Meyveler toplanacak ve pazarlara götürülüp satılacaktı. Yaşlı adam kenarda bastonuyla durmuş çalışanlara emirler yağdırıyor, söylediği şeylerin yapılıp yapılmadığını takip ediyordu. Yaklaşık yetmiş yaşında olan bu adamın, birçok hastalığa ev sahipliği yaptığı yüzündeki çizgilerden ve hafif kambur duruşundan belli olsa da hâlâ işinin başında durabiliyor olması takdire şayandı. Eee, eski topraktı ne de olsa.

Kimse Fatih'in varlığından haberdar değil gibiydi. Öyle ki babasına çok benzeyen bir adam, elindeki koca meyve sepetiyle yanından geçerken az daha Fatih'i düşürecekti.

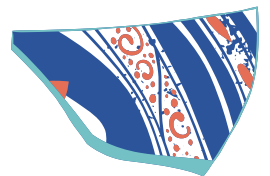
Az ilerde bir kulübe vardı. Önünde biri yaşlı, biri genç, iki kadın; bir yandan tebessümleri koyunlarında sohbet ediyor, bir yandan da gözleme açıyorlardı. Genç olanı annesi gibi şen şakrak, yaşlı olanı da zamanında babaannesi diye tanıtılan fotoğraftaki kadının vakurluğundaydı. Neticede insan insana benzerdi. Üstelik siyah beyaz ortamda herkes herkese benziyor gibiydi. Gözlemenin kokusu... Bahçenin biçimi... Burası, Fatih'te bir tanıdıklık hissi uyandırıyor uyandırmasına ama nerden tanısındı? Daha önce buralara gelmiş olabileceğine ihtimal dahi vermeden şaşkın şaşkın gezmeye devam etti. Bir aralık, yaşlı adamın kendisini gördüğünü ve yanına çağırdığını fark etti.

“Nihayet gelebilmişsin evlat. Ben de seni bekliyordum.”

“Ne? Nasıl yani? Beni mi bekliyordunuz? Ama bu nasıl olur?”

“Hayatta her zaman her şey olur. Bunu sakın unutma! O yüzden hayatın her anına hayret nazarıyla bakmayı hiçbir zaman ihmal etmemeli insan!” “Ben nasıl geldim buraya? Odamda çalışıyordum. Birden kendimi burada buldum. Üstelik beni sizden başkası da görmüyor sanırım. Sizi de sanki daha önce bir yerlerden görmüş gibiyim ama emin olamadım. Aklım çok karıştı. Hem... Hem siz kimsiniz Allah aşkına?”

“Allah aşkına... Ne güzel söyledin. Allah aşkıyla yanan bir kulum işte. Sana ne uzak ne de yakınım. Sen buraya aslında benim için değil de kendin için geldin. Eğer hazır olmasaydın geçit açılmaz ve gelemezdin. Bir arayıştasın sen. Daha kendinin bile dile getiremediği bir arayış. Onu bulmaya geldin. Bulacaksın da eğer bakmayı ve baktığın şeyi görmeyi bilebilirsen.”

“Her arayan bulamaz ama bulanlar daima arayanlardır!” diyorsun yani. Biraz da bilmeceli, bulmacalı...

“Haklısın ama hayatın özü de bu değil mi zaten?”

“Öyle...”

“Aslında insan, bu dünyaya gününü gün etmeye gelmez. Özünü aramaya ve özünü buluşmaya gelir. Ama bazen bu bilmeceli, bulmacalı hayat ona zor geldiğinden, ya da nefisini dünyanın cazibesine kaptırıpverdiğinden, geliş amacını unutup yaprak gibi oradan oraya savrulurken bulur kendini. Tabi buna bulmak denirse...

Beşeriyetinin yanında metafizik bir varlık olan insan, her şeyiyle bir sorudur. Bu soru insanın üçlü yapısı dikkate alınarak cevaplanmalıdır. Hissi, akli, vicdani... Birinin ihmali bile insanı sakat bırakmaya yetebilir.

Bana göre yaşlılık vicdani bir dönemdir. Çünkü hissini, aklını, deneyimlerini bir çatı altına toplayıp vicdanını kullanarak kendi ahlaki değerlerine uygun yargıda bulunabileceği; bununla birlikte özünü kaybetmediyse adil ve hakkaniyetli davranabileceği bir bilgelik dönemdir yaşlılık. Bu nedenle bebekler gibi yaşlılar da el üstünde tutulmalı ama işte...”

“Haklısınız, benim gibi orta yaş grubu insanlar, bu vicdani döneme daha gelinmediğinden mi yoksa insanlık kaybedildiğinden midir bilinmez; huzurevlerini doldurmayı tercih ediyorlar, bilgeliğe emanet etmektense evlerini... Teknolojinin güvenilmezliğine boyun eğip, güven dolu yurtlarını bombalıyorlar bir nevi...”

“Sen ve aşağı yukarı senin yaş döneminde olanlar akli dönemdesiniz de ondan. Hadi gel sohbetimize otuz beş yaşındaki hâlimle devam edelim.”

Yaşlı adam ve Fatih kitabın sayfaları arasında birinden diğerine atlayarak ilerlediler. Bu arada eğer Fatih’in odasında birisi olacak olsa ve çalışma masasının üstünde kendi kendine sayfaları çevrilen bu kitabı görse, şaşkınlıktan küçük dilini yutabilirdi. Her adım attıkları fotoğrafta yaşlı adam, Benjamin Button misali bir yaş gençleşti. Nihayet yolun yarısına ulaştıklarında artık Fatih’le aynı yaşa gelen adam, tüm yakışıklılığı ve heybetiyle söze başladı.

“Şimdi geldik akli dediğim döneme. Bu yaşlarda insan hayatı yeni yeni öğreniyor, her türlü kaynağı okuyor, kendine bir istikamet çizmeye çalışıyordu. O nedenle tek ihtiyacının akıl olduğunu zannettiği bu dönemde, yaşlıların vicdanından ya da bebek ve çocukların hislerinden mahrum eder kendini. Küçük dağları ben yarattım, havasında burnundan kıl aldırılmaz. Hâl böyle olunca da şanslıysa iyi bir yol tutturur ama şanssızsa nereye savrulacağını kendi de bilmiyordu.”

“Küçük kibrimizde boğulmamız bu yüzen desene...”

“Maalesef öyle. Tabii, herkes bu hâlde değil. Eğer özünden, fitratından kopmadan ilerlemeyi başarıyorsa, vicdani döneminde yaşayanların tavsiyelerine kulak veriyorsa, aklını da geliştirip kullanmayı öğrenmiş ve nefesine yenik düşmüyorsa, ideal insan dediğimiz profil çıkıyor karşımıza. Aksi depresyon çukurları ve kocaman bir karanlık ne yazık ki...”

“O hâlde amacımız ideal insan olmak ve ne için varsak O’nun için yaşamak olmalı, öyle değil mi?”

“Bu dönemle ilgili söyleyecek sözü kalmamış olacak ki yaşlı-genç adam, onaylayan bir tebessümle Fatih’in elini tuttu ve birlikte yolun kalan yarısını yürümeye başladılar. Adamın sesi her resimde inceliyor, elleri biraz daha küçülüyordu. Fatih’e göre kısalmış boyuyla konuşmayı sürdürdü.

“İşte geldik hissi döneme. Bebekler de en az yaşlılar kadar bilgedir ve her şeyi hissederler. Kendilerine ait bir mizaç ve fitratla dünyaya gelirler. Eğer anne babalar, bu sürecin bir keşif yolculuğu olduğunu unutmaz, çocuklarını sistem ürünü olmaktan korurlarsa, akli ve vicdani dönemler de olması gerektiği gibi geçer. Zira her çocuk özel ve biriciktir.

O hâlde bebekliğime yaklaşmadan sana şu soruyu sorayım; onca kuzenin varken neden sen seçildin, bir düşün bakalım.”

“...”

Peyderpey ilk fotoğrafa ulaşmışlardı. Son birkaç karedir Fatih kucağında taşımak zorunda kalmıştı bu yürüyemeyen yaşlı-genç-bebek adamı. Yatağında yatan anne, kollarını açmış Fatih’in bebeğini vermesini bekliyordu. Fatih bebeği annesine teslim ederken komodinin üstündeki elmayı gördü. Bir elmanın, insanın başına ne işler açabileceğini en iyi o biliyordu. Karnının bu uzun yola dayanamayıp acıktığını hissetti. Aynı his bebekte de olacak ki annesinin sıcak göğsüne yapışmış, huzura kavuşmuştu. Eğilip elmayı alacağı sırada, bebeğin belli belirsiz kendine göz kırptığını fark etti. Bir tebessüm kapladı yanaklarını ve elmayı sağ eliyle kavradı.

“Bir anda daldığı rüyadan uyanır gibi son hâliyle buldu kendini. Çalışma masasının önündeki sandalyesinin minderi hâla sıcaktı. Demek ki her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmişti. Bir asırlık bir ömrün bir dakikaya nasıl sığdığına şahitlik eden Fatih, elmayı sevgiyle masaya bıraktı. Hâla soğumamış olan kahvesini aldı, pencereye yürüdü. Yüreğindeki buruk mutlulukla gökyüzüne baktı. Berrak bir geceydi. Yıldızlar gözleri kamaştırırcasına parlıyordu. Ama o en parlak yıldızın kim olduğunu ve neden her gece kendisine gülümsediğini artık biliyordu. İhsan Amca’nın bu kitabı hediye etmek için neden kendisini seçtiğini de... Duyduğu her bir cümleyi heybesinde emanet olarak saklayacak ve bu kitapla birlikte gözü gibi koruyacaktı. İleride belki o da tıpkı kendi dedesinin yaptığı gibi bu emanetleri, kendi hayat albümünü de ekleyerek torunlarından birine miras bırakacaktı, kim bilir...

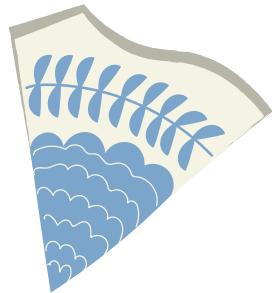
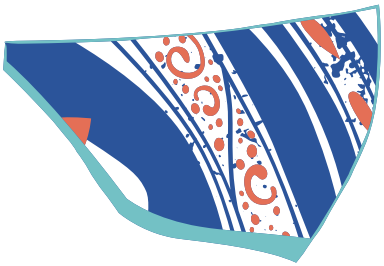
KÜPEŞTE

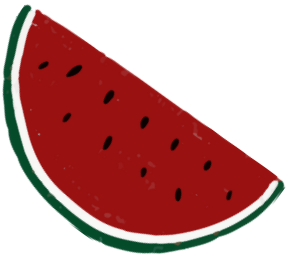

KÂTİP HEYKEL

YUSUF KEREM ASLAN

Aldığım her kelimeyi yontarak
Parmaklarımın ucuna birikmiş harfler,
Hakim tokmağında şekil alıyor.
Her vuruşta sessizlik
Her vuruşta hüküm giydi heykel.
Nihai karar hakimden,
Yaz, Kâtip Heykel!
Ceza: Müzede sergilenecek Heykel

ACI DA DÖNÜŞÜR

DEMET YILDIZ

Hayatımızda dönüm noktaları vardır bizi değiştirip dönüştüren. Bu bazen iyi de olabilir kötü de. Bizde bıraktığı etkiye verdiğimiz tepki ve sonrasındaki süreç önemlidir. Stabil bir hayat mümkün değildir. Hayatın doğasına terstir. Nasıl ki mevsimine göre tabiat kendini dönüştürüyorsa, ağaçlar yazın ayrı kışın ayrı bir renge bürünüyor, ruhunda hareketlilik olan biz insanoğlu da anbean dönüştürüyoruz.

Anne karnında bambaşkıydık, sancılı süreçten geçerek yeni bir dünyaya “Merhaba” dedik, dönüştük. Bize takdir edilen ömür zarfında kâmil kulluğun gerektirdiği sıfatlarla bezeniriz. Tabi herkesin dönüşümü bu minvalde olmuyor, olamaz da. Parmak izimizin farklılığı gibi çeşit çeşit varlıklar olarak yaşama sanatımızı kendimize göre renklendirmeye çalışırız.

Her dönüşümün sancılı olduğu bililir. Yukarıda ifade ettiğim gibi anne karnındaki dönüşümümüz sancılı bir şekilde bu dünyaya evrildi. Bu dünyadaki dönüşümümüz de asıl yurdumuza evrilecek. Ve nasıl yaşarsak öyle ölüp öyle haşrolacağız. Önemli olan, dönüşen “Sen”in nasıl bir “Sen” olduğu?

Dönüştüğün kişiden memnun musun, dönüştüğün “Sen”in hayat amacı ne, ne için yaşar ve neler yapar?

Şu soruyu kendimize soralım. Bundan beş yıl önceki senle şimdiki sen aynı mısın? Neler değişti hayatında, bedeninde, ruhunda? Bu değişim sürecinde kaptan mıydın yoksa yardımcı mı?

Eğer dönüşümünün kaptanı olursan yeni bir sen ortaya çıkacak ve bu güçlü, akıllı, olgun “Sen” faydalı olmak için çabalayacaktır. Bu durum herkeste aynı değildir. Bunu yinelemek istiyorum. Çünkü yaşanan şeyler herkeste farklı etki uyandırır, önemli olan bu etkiyi en sağlıklı şekilde harekete geçirme becerisi kazanabilmektir.

Mesela; yaşadığımız acı olaylar üzerinden dönüşüme bakacak olursak milyarlarca insan var yeryüzünde ve herkesin kendi yaşadığı sıkıntıları söz konusu. Bu sıkıntılarla, acılarla baş etme gücü kişiden kişiye, psikolojik sağlamlığına göre değişmektedir. “Öldürmeyen acı güçlendirir,” diye dillere pelesenk olmuş bir tabir vardır. Peki gerçekten böyle midir? Şu an gündeme baktığımızda yurdumuzdaki depremden sonra en acı olay Filistin’deki vahşet. Evet Filistin’de ciddi anlamda hem de bu yüzyılda, medeniyetten, insan haklarından dem vurulan çağımızda acımasızca soykırım yapılıyor. O insanların acısını tarif edebileceğim herhangi bir kelime maalesef yok. Onların şahit olduğumuz acıları, içinde vicdani duyguları ölmemiş bazı insanları da dönüştürmeye başladı.

Gözlerinin önünde her gün yüzlerce insanın katledildiğine tanık olan yakınlarının acısını gördük, ailesindeki herkesi kaybeden küçük bedeniyle ayakta kalmaya çalışan yavruları gördük ve bunca zulme rağmen oradaki Müslümanların tam teslimiyetle Allah’a sığınmalarını gördük.

Acının insanı getireceği en iyi noktayı bizlere göstermelerine, imana sarılarak ayakta kalmalarına şahit oluyoruz ve Gazzeli kardeşlerimizin muhteşem duruşlarına hayranlıkla bakıyoruz.

Evet bu yıkım gibi görünen zafer duruşu, bizi de dönüştürmeye devam ediyor. İlgilenen, ilgilenmeyen tüm insanları dönüştürüyor. Kalbinde merhamet olanları daha iyi olmaya, harekete geçmeye; kendince bu ateş, hüznü dindirmeye ve zulme karşı sessiz kalmayan bir aktiviste dönüştürüyor. Kalbinde merhamet olmayanı da daha kötüye, esfele safilîn ehline dönüştürüyor.

Ruhumuzu hayra, güzelliğe, insanî olmaya dönüştürüp yüceltmek de bizim elimizde; tüm olanlara kulağını, gözünü kapatıp sorumluluk almadan serkeşçe yaşayan, hiçbir şeye ve kimseye faydası olmayan bir şeye dönüştürmek de bizim elimizdedir.

Bize düşen; en iyi “Sen”i inşa etmek ve kemâle ermek için, pes etmeden hareket etmek, kendini iyileştirmenin yollarını aramak ve eski senin üzerine daha iyisini katarak tüm olumsuzluklara rağmen “Ne yapabilirim?” sorusunun peşinde olmaktır. Faydalı bir amaç belirleyip bunun için mücadele etmek ve bu yolda yaşanan acı tatlı her şeyi zor da olsa kabul edip sana hayır olanını alıp önüne bakmayı becerebilmektir. Acı, keder, sevinç, heyecan... Her duygu bizim içindir. Bizi büyütme, dönüştürme içindir. Bunun bilincinde olup şifayı kendinde aramak, ruhuna dokunmak en güzelidir. Ruhu yaralı ama ayakta durup kendini hayırlı yaşamak için iyileşmeye adanmış bize de vesile olan zulüm altındaki tüm gönlü kırıklara, ruhları yüce Gazzeli çocuklara selam olsun!

MİLLETİMİZİN
BAŞI SAĞ OLSUN

